

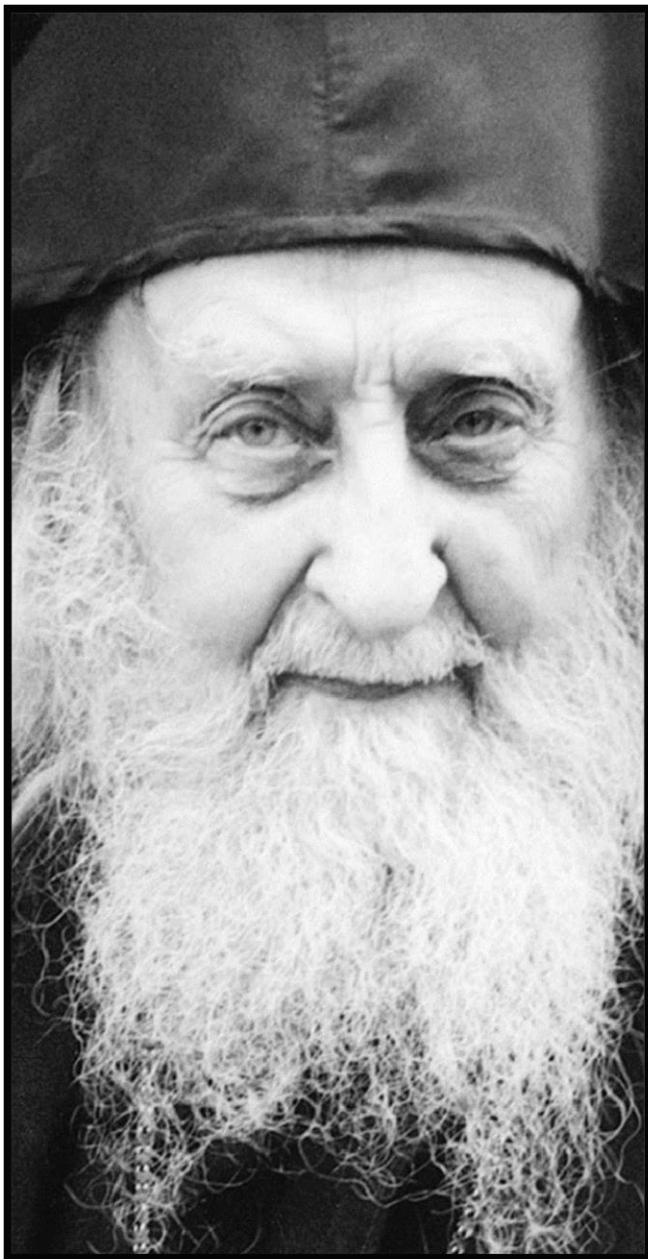
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Scopul Bisericii este să vindece centrul cunoașterii, astfel încât omul să dobândească cunoașterea lui Dumnezeu care înseamnă mântuirea sa.”

– Mitropolitul Hierotheos de Nafpaktos

Nr. 561 / 2 decembrie 2024

**PĂRINTELE
SOFRONIE SAHAROV**
1896 - 1993

SUFERINȚELE NU UCID, CI NE ÎNVIE

Însuși Tatăl iubește pe voi, căci voi pe Mine ați iubit (Ioan 16, 27). Nu fără tristețe îmi amintesc de anii tinereții, când înțelesul acestor cuvinte îmi era ținut. Gândesc: de veacuri se tot repetă multe cuvinte izvorâte din ceruri, în cele mai diferite feluri și chipuri, dar ele nu stârnesc răspunsul cuvenit în inimile împietrite, în gândurile stinse pentru lumea cea de Sus.

Totuși nu puține au fost clipitele când astfel de cuvinte s-au dat de Sus oamenilor, ca tunete ce au cutremurat inimile, și ca fulgere ce au luminat cugetele. Ele s-au pogorât pe pământul nostru din tainica Împărăție ca descoperiri mântuitoare despre negrăita înțelepciune a Tatălui Ceresc, despre iubirea Sa către noi, despre marea taină a Ființei.

De-a lungul veacurilor, cuvinte sfinte s-au rostit fără atenția cuvenită, și poate de aceea și-au pierdut puterea cea dintru început, cea pe care au avut-o când pentru întâia oară s-au ivit în conștiința prorocilor, a apostolilor și a sfinților. Afla-se-vor oare alte mijloace spre a reda adâncul înțelesurilor cunoașterii ce ni s-a dat despre marele Dumnezeu? Iubirea pentru El își caută întruchiparea în forme vii, a căror putere să nu o poată știrbi atot pustiitoare scurgere a vremii.

Înainte ochilor noștri se săvârșește o negrăit de măreață minune a facerii lumii, a facerii de dumnezei, care încă nu și-a atins plinirea. "Plinirea" este făgăduită pentru veacul ce vine. Dar și acum, când lumina cea nefăcută se pogoară asupra noastră, acest proces duhovnicesc naște în sânurile duhului nostru răpire, înalță gândul către Împărăția făgăduită nouă.

Dobândirea Împărăției iubirii Tatălui este legată de multe suferințe (cf; Mt. 11, 12; 25, 34). Se chinuie inima cu adâncă "durere" când își dă seama de pierderea suferită de om. Vorbesc despre durerea duhovnicească, metafizică, și voiesc ca cititorul să mă înțeleagă drept. Cuvintele noastre poartă o anume nestatornicie; odată cu schimbarea experienței se schimbă și cuprinsul conceptului și sensul

cuvântului, la auz rămânând același.

Durerile inimii nevoitorului creștin nu sunt un fenomen patologic, ele se nasc în chip "organic" dintr-o iubire împreună-pătimitoare. Ele nu se cultivă, ceea ce ar însemna o înclinare către un dolorism sufletesc bolnăvicios; ele nu sunt urmare a conflictelor psihologice, nici rezultatul unor oarecari patimi neîmplinite: prin firea lor, ele sunt altceva. Nașterea noastră pentru vecinicia în Dumnezeu este legată de multe trude. Minunat a înfățișat-o Prorocul Isaia: *Precum cea care se chinuie când se apropie să nască și strigă întru durerea sa, așa ne-am făcut Celui Iubit al Tău. Pentru frica Ta, Doamne, în pânțece am luat și am bolit, și am născut duhul mântuirii, care am săvârșit pe pământ* (Isaia 26, 17-18). Apostolul Pavel scria Galatenilor: *Feții mei, pentru carii iarăși bolesc cu durerile nașterii, până ce se va chipui Hristos întru voi* (Gal; 4, 19). Multe alte asemenea am putea pune înaintea din Sfânta Scriptură și din scrierile Sfinților Părinți.

Duhul nostru bolește, însă durerea se răsfrânge asupra întregului om: asupra inimii, asupra trupului. "Întreg" omul suferă mijlocind înaintea vecinicii lui Dumnezeu, însă suferințele acestea nu ucid, ci ne învie. Suferințele duhului, în esența lor, sunt metafizice; ele țin de tărâmul

de-lumină-purtător al nemuririi; prin ele ne înălțăm dincolo de hotarele materiei, în lumea Luminii nefăcute.

Nu este destul a ne convinge cu mintea de Dumnezeirea lui Hristos, spre a putea de acum înțelege totul cum se cuvine. Neapărat trebuie să ne străduim până la limita puterilor noastre pentru a trăi potrivit cuvântului Său. Conștientizând, de-a lungul acestei străduințe, dimensiunile cosmice ale căderii noastre, vom fi nevoiți apoi să trecem printr-o îndelungată rugăciune a pocăinței; numai atunci ni se va da a trăi ceea ce vedem în Hristos: înmicsorarea de Sine până într-un sfârșit (cf. Flps. 2, 6-11); iar de acum ne vom învrednici de venirea "puterii de Sus" (Lc. 24, 49), fie în chip de limbi de foc, fie în strălucirea luminii Taborice; atunci ni se va dezvălui adevăratul înțeles al evangheliceștii bunevestiri.

Sursa: **Arhim. Sofronie**, *Despre rugăciune*, Editura Accent Print, Suceava 2019

**PĂRINTELE EMILIANOS
SIMONOPETRITUL
1934 – 2019**

**ASCEZA RUGĂCIUNII,
DIFICULTĂȚI ȘI HAR**

Plăcutu-l-a lui Dumnezeu să facem experiența adevăratelor delectări divine în rugăciune; acestea ne-ar fi foarte folositoare. Să știți totuși că, la început - ca să nu

spunem timp de mai mulți ani, și câteodată pentru totdeauna -, problemele, obstacolele și dificultățile ne sunt mult mai de folos decât desfătările, căci atunci libertatea noastră, voința noastră și dragostea noastră pentru Dumnezeu sunt puse la încercare. Nu vorbim despre dragoste înțeleasă ca sentiment, ci ca statornicie în încercări, căci în aceasta se revelează cu adevărat această dragoste care există în adâncul sufletului nostru și dacă dragostea noastră este cu adevărat o dragoste pentru Dumnezeu. În dificultăți se vede dacă-L iubim pe Dumnezeu și dacă voința noastră se îndreaptă spre Dumnezeu.

Continuând să mă rog, în ciuda obstacolelor, am sentimentul că dau examene în fața lui Dumnezeu. Să luăm un exemplu. Când mă pregătesc să arunc o greutate simt rezistența acesteia și, cu cât simt mai mult rezistența ei, cu atât mă forțez să arunc. Astfel, obstacolele sunt rezistența din partea unei persoane. Această persoană poate fi chiar eu însumi, omul cel vechi din lăuntrul meu, care este lumesc, pământesc, dobitocesc. Poate fi demonul, pot fi persoanele pe care le-am iubit în viață sau pe care le-am cunoscut și care formează în prezent o rezistență și devin un zid care se înalță în fața mea. Faptul de a ne găsi în fața unei dificultăți în rugăciune arată că mă găsesc față în față cu o persoană, cu un dușman:

dușmanul mântuirii mele. În prezent Dumnezeu așteaptă de la mine să-I arăt dacă Îl iubesc, rămânând neclintit în această situație.

Chiar gândurile noastre, ideile noastre, opiniile noastre pot să influențeze rugăciunea noastră. Îmi vine de exemplu ideea că în rugăciune nu este permis să am gânduri. Asta îmi devine un obstacol care mă anihilează și mă face bucăți. Un altul poate să se gândească că pentru a se ruga, trebuie să aibe avânt și să resimtă ceva; iar dacă nu resimte acest avânt spre rugăciune, se gândește că nu trebuie să se roage. În acest fel nu va învăța niciodată să se roage în mod legitim și substanțial.

Când mă rog trebuie să am convingerea că locul unde sunt este tocmai locul prezenței lui Dumnezeu. În consecință, prezența lui Dumnezeu este independentă de propria mea credință sau necredință, de propria mea sensibilitate sau de insensibilitatea mea. Să păstrez această credință, mai ales, în mod particular, în momentul rugăciunii. Să mă gândesc mereu că Dumnezeu există: *Credincios este Dumnezeu* (1 Cor. 1, 9).

În concluzie, dificultățile în rugăciune nu trebuie să ne intimideze. Din contră, să fim siguri că atunci suntem aproape de lumină.

Sursa: corortodox.blogspot.com

PROGRAMUL LITURGIC

Marti <i>3 decembrie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Joi <i>5 decembrie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Vineri <i>6 decembrie</i>	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei
Sâmbătă <i>7 decembrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfânta Muceniță Filoftea de la Curtea de Argeș
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>8 decembrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Efeseni 6, 10-17; Ev. Luca 13, 10-17; glas 7, voscr. 2 → Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București